

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 16 marca 1933 r.
sygn. akt III Rw 1364/32**

- 1) Część wynagrodzenia ustalona przez strony w toku sporu nie podlega rozpatrzeniu przez sąd.**
- 2) Brak jednoznacznego ustalenia, czy wynagrodzenie miało przyjąć postać ryczałtową, czy jednostkową uniemożliwia wdawanie się w spór co do jego wysokości.**

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego dr. Dbałowskiego,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego Bańkowskiego i dr. Łopuszańskiego
jako sędziów,
w sprawie Juliusza Jurczaka instalatora wodociągowego i gazowego w Krakowie,
powoda, działającego przez adwokata dr Aleksandra Lachsa w Krakowie,
przeciw inż. Romanowi Bandurskiemu i inż. Emilowi Allweilowi w Krakowie,
pozwanym,
działającym przez adwokata dra Artura Markowicza w Krakowie o 3.645,12 zł,
oraz w sprawie wzajemnej inż. Romana Bandurskiego i inż. Emila Allweila,
przeciw Juliuszowi Jurczakowi o 11.101,14 zł,
wskutek rewizji Romana Bandurskiego i Emila Allweila od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Krakowie jako sądu odwoławczego z dnia 3 marca 1932 r., sygn. akt II 1476/31,
którym na odwołanie tychże zatwierdzono ustępy II i IV wyroku Sądu Okręgowego
w Krakowie z dnia 6 października 1931 r., sygn. akt I Cg 265/31,
po wysłuchaniu wniosku prokuratora Sądu Najwyższego Staszewskiego,
na posiedzeniu niejawnym postanowił:

w uwzględnieniu rewizji znieść wyrok zaskarżony jak i zatwierdzane nim ustępy II i IV
wyroku sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę w tym rozmiarze temu ostatniemu
sądowi do ponownej rozprawy i rozstrzygnięcia w którym koszta przewodu na środki
prawne uwzględnić należy jako dalsze kosza sporu.

Uzasadnienie

Rewizja, oparta na przyczynach § 503 pkt 2-4 k.p.c.¹, co do pierwszej z nich jest uzasadniona.

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

Przesłanka zaskarżonego wyroku, że dla robót powoda ze skargi głównej Juliusza Jurczaka, strony procesowe umówiły ceny jednostkowe, a nie ryczałt, jest sprzeczna nie tylko z twierdzeniem wnoszących rewizję, lecz także z twierdzeniem Jurczaka tak w skardze, że co do niektórych robót stanęła między stronami specjalna umowa co do sum, jakie powodowi miały być płacone jak i w toku sporu (k. 19/2).

Nie ulega wątpliwości, że strony wiąże umowa ryczałtowa (§ 861 ABGB²) jeśli ją co o pewnych robót zawarto.

Brak ustaleń i pominięcie dowodów w tym kierunku jest wadą, która przeszkodziła wyczerpującemu zbadaniu i gruntownej ocenie sprawy spornej (§ 503 ust. 2 k.p.c.).

Należy przeto uczynić przedmiotem rozprawy i dowodów pytanie, za które roboty umówiono ryczałt, a oznaczona w umowie ryczałtowa cena nie będzie podlegała badaniu co do cen jednostkowych i orzeczeniu znawców. Z rozprawy w tym kierunku odpadną jednak roboty, których kwotę należności uzgodniły strony między sobą w toku sporu. Dopiero pozostałe sporne roboty po cenach jednostkowych mogą być w razie potrzeby poddane zbadaniu przez znawców, z przyczyny tych wątpliwości nie miał Sąd Najwyższy możliwości wydania rozstrzygnięcia w sprawie samej i dlatego nie wdając się w rozpatrywanie dalszych przyczyn zaskarżenia zarządził według § 510 k.p.c. Zniesienie obu wyroków i ponowne rozsądzenie sprawy przez sąd pierwszej instancji, albowiem zachodziła potrzeba przeprowadzenia rozprawy przed tym sądem, aby uczynić sprawę dojrzałą do rozstrzygnięcia.

Zastrzeżenia co do kosztów polega na przepisie § 52 k.p.c.

[Przytoczone przepisy: § 52 k.p.c., § 510 k.p.c., § 503 ust. 2 k.p.c., § 861 k.c.]

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.